

והוינן בה: מני מתניתין?

אי רבי מאיר היא — הא לית ליה לרבי מאיר את הכלל ש"מכלל לאו אתה שומע א-ד הן!

ואלא שמא תאמר, משנתנו בשיטת רבי יהודה היא —

אי אפשר לומר כך, כי אם כן היינו רישא! הרי נשנו כבר הדברים האלה במשנה בפרק הקודם [י בן], "לחולין שאוכל לך — הרי זה נדר בקרבן", ולמה היה צריך כאן התנא לחזור ולשנות שוב את דברי רבי יהודה אלו.

ומשנינן: אידי, אגב דקתני במשנתנו כבשר חזיר, כעבודת כוכבים, מותר, מפני שאינו מתפיס בדבר הנדור, להכי קתני גם דין האומר חולין.

רבינא אמר תירוץ אחר לשם מה שנה התנא כאן "חולין" —

לפי שהתכוון התנא לחדש שאין כאן צורך להשאל על הנדר כמו שצריך להשאל עליו בסיפא, והכי קתני:

ואלו מותרין לגמרי כחולין, ואינם צריכים

להשאל על נדרו, לא יהיו פותחים לו פתח בכבוד אמו, לשאול אותו "אילו היית יודע שהתפסה באמך אינה לכבודה לא היית נודר", וכמו שמחמירים שלא להזדקק לפתח של כבוד אבא ואמא בנדר דאורייתא.

אלא, יהיו פותחין לו פתח ממקום אחר, דהיינו, ימצאו סיבה אחרת לתלות בה, שאילו היה יודע אותה הוא לא היה נודר — כדי להתיר את נדרו.

וכל עוד לא נשאל על נדרו, היא אסורה עליו, כדי שלא יקל ראשו לכך.

גמרא:

מדייקת הגמרא מלשון משנתנו, שפתחה ואמרה "ואלו מותרים — חולין שאוכל לך", שהוא דבר שאין בו כל חידוש, ובהכרח שכוונת משנתנו היא לבוא וללמד:

טעמא שהם מותרים, היות דאמר "חולין שאוכל לך".

הא אם אמר "לחולין שאוכל לך", בפת"ח מתחת ללמ"ד — משמע "לא לחולין ליהוי — אלא קרבן", והרי אלו אסורים.

בדבר הנדור.

והר"ן בדף יב א ביאר, שהיות והתרומה והחלה מותרים באכילה לכהנים, ואסורים באכילה רק לישראלים, הרי זה ראייה שאיסור הזרות הוא דין תורה, ואינו מחמת דיבורו. כי המפריש אותן, בהקדישו את התרומה והחלה, לא חילק בדיבורו בין כהנים לישראלים. ולדבריו, גם המתפיס בחזה ושוק לא חל

נדרו, לפי שהוא הקדיש את הקרבן ואסרו באכילה לכולם, ורק דין תורה הוא שזריקת הדם מתרת את איסור הקרבן, ומתירה את אכילת החזה והשוק לכהנים ולא לישראלים, ואת הבשר גם לישראלים.

ולכן אין איסור אכילתם לזרים של החזה והשוק נחשב כדבר הנדור, כי מבחינת נדרו, אין הבדל בין כהנים לישראלים.